

 [instagram.com/harmonija_knjige](https://www.instagram.com/harmonija_knjige)
 [facebook.com/harmonija_knjige](https://www.facebook.com/harmonija_knjige)
www.harmonijaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA:

Anjana Gill

The Little Elephant Who Brought Happiness to People

Der kleine Elefant, der den Menschen das Glück brachte © 2022, Anjana Gill.

All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

Serbian (Worldwide) edition published by arrangement with Suasive
Consultants Private Limited (www.montsecortazar.com).

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Irina Vujičić

LEKTURA I KOREKTURA:

Lidija Cenić

DIZAJN KORICE:

Siniša Subotić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1.000

IZDAVAČ:

Publik praktikum, imprint Harmonija

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA:

2026

Sva prava su zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

ANJANA GIL

*Slonče
koje donosi
sreću*

HARMON**IA**

SADRŽAJ

Predgovor	7
Najveći od svih luksuza	11
Nije sve onako kako na prvi pogled izgleda	14
Samo ne radi ništa	17
Sudbina	21
Čarobne misli	23
Koji se film danas daje?	28
Divan zakon izobilja	32
Srećna energija	37
Da ili ne?	41
Čarobna rečenica koja rasteruje strah	47
Emocije utiču na ćelije	51
Efekat lotosa	54
ZOS pravila za sreću	57
Život je hod po gredi	60
Na obali reke	64
Kamen spokoja	67
Ko zna čemu to služi?	70
Tako ti je to s vremenom	74
Živi u sadašnjosti, ne u prošlosti	78
Lupa usmerene pažnje: usredsredi se na svaku osmicu	82
Poruka osmice	85
Obratite pažnju na neizrečeno!	88
Dete u tebi	92
Život je bumerang	96
Čarobna mesta	99
Drveće prijatelji	104
Da uradim ili da ne uradim?	106
Pošalji svoje sumnje na godišnji	110
Osećaj u stomaku	119

Kad zaboraviš na „kada bih”	121
Dobre vesti	128
Ti si ti	131
Dobre vesti	132
Kamino de Santjago	134
Smeh, smeh, smeh	138
Isključi mozak, uključi emocije	141
Nema više želje za borbom	143
Odgovor na aroganciju: nežnost	146
Svet kao ogledalo	148
Razočaranje	152
Ti odluči	155
Jesam li to dobro čula?	157
Reči	161
Prva tajna ostvarivanja želja	164
Druga tajna ostvarivanja želja	167
Afirmacije te jačaju i usrećuju	171
Treća tajna ostvarivanja želja	174
Drevno znanje američkih Indijanaca	178
Kakva slučajnost?	181
Završne misli	183
Šta su ljudi govorili...	184

PREDGOVOR

Moram nešto da vam kažem. Nedavno sam upoznala nekog veoma zanimljivog. Baš zadivljujuću pojavu: srela sam malog srećnog slona. Jeste li već čuli za njega?

Moram da priznam, ja dotad nikada nisam čula za njega. Ponekad ti stvari jednostavno promaknu. Prosto je neverovatno. Ali na svu sreću, nikada nije kasno – kako kažu: onaj trenutak kad nam nešto dođe u život, upravo je trenutak kada nam je to najpotrebnije.

Upoznala sam srećno slonče na obali reke – moje reke. Tog dana sam bila pod velikim stresom na poslu i krenula sam u šetnju da se opustim. Često to radim, i to je jedna od prednosti života blizu reke.

I tako sam prošla pored kuće za brodiće na obali i razmišljala o događajima tog dana. Svašta se desilo – morala sam prvo da sredim misli. I odjednom, tu pored mene hoda mali slon. Tek tako, kao da je to najnormalnija stvar na svetu. Moram da priznam da sam se malo iznenadila – nikada ranije nisam videla slona ovde.

Patke i labudove da, ali slona?

Ali to nije bilo sve. Postalo je još bolje. Slonče je počelo da priča sa mnom – kao da je to najnormalnija stvar na svetu.

„Ćao, kako si?“, pitalo je slonče.

Prvo sam pomislila da sam možda stvarno poludela – ili da sam previše uzbuđena ili umorna – pa sada vidim slona i čujem ga kako govori. Poslednjih nekoliko dana zaista su me iscrpili.

Ali nisam umislila tog slona – zaista je bio tu, sasvim stvaran.

Onda mi se slonče osmehnulo. Da, stvarno! I dalje se smeškalo. A onda je nastavilo da govori i povelu je sa mnom veoma zanimljiv razgovor.

Tako smo se sprijateljili – zapravo, postali smo najbolji drugovi. Proveli smo celo leto zajedno – predivno leto.

Verovatno najbolje leto u mom životu. Svakako najnezaboravnije leto, blago rečeno. Naime, tog leta mi je ovaj mali slon ispričao mnoge srećne priče. Ispostavilo se da to slonče nije bilo kakav slon – ne, on je bio *srećno slonče*, glavom i bradom! Ceo svet je, očito, pričao o njemu. Samo ja nisam znala. Srećno slonče putuje svetom da nauči ljude kako da budu srećni.

I sada je bilo ovde, tik pored mene... sasvim slučajno.

Naravno, sada znam da slučajnosti ne postoje. Sve se dešava s razlogom...

Tako je počela ova avantura i brzo sam doznala da slonovi mogu da ti vide dušu. Istina je, slonče mi je tako reklo.

Jeste li ikada pogledali slona u oči? Ne? Nisam ni ja dotad. Ali kada ti se pogled sretne s pogledom slona, odmah to možeš da osetiš. Osećaš da te gleda pravo u dušu. Potpuno te općini. Zato, ako uskoro naiđete na slona – nikad se ne zna – pokušajte.

„Šta vidiš kad pogledaš u naše duše, srećno slonče? Zar te ne zaslepi prelepa svetlost?“, pitala sam radoznalo.

Ali mali slon mi je rekao nešto sasvim drugačije: što više ljudi sreće, to više primećuje da većina njih zapravo nije srećna. I zbog toga mu je bilo veoma žao. Rastužilo ga je to. Videlo je da se svet menja brže i dramatičnije nego ikada, zapanjujućom, neviđenom brzinom. Sama brzina promena za mnoge je veoma stresna iako često toga nisu ni svesni. Shvatio je da se ljudi suočavaju s potpuno novom erom i da su za to neka-ko nespremni.

„Znaš“, reklo mi je, „razumem da vam savremena tehnologija često olakšava i ulepšava život. Ali pitanje je da li usrećuje ljude? Jesi li ti zbog nje srećnija? Jesi li sada srećnija?“

To me je nateralo da se zapitam.

Onda je slonče nastavilo: „Svuda gde idem – bilo gde u svetu – viđam duboku čežnju u ljudima. Nevažno koje je mesto, koja zemlja, kakva kuća – svuda gde idem viđam istu čežnju. Najzanimljivije mi je što nema razlike između ljudi koji žive u luksuznoj vili u Los Anđelesu, u stanu u Berlinu ili Minhenu, ili u kolibi u Indiji. Gde god da sam otišao, nalazio sam istu čežnju: čežnju za ispunjenim životom, za srećom. Ta čežnja povezuje sve ljude.“

I tako se desilo da je slon, koji može da vidi u duše ljudi, s vremenom postao srećno slonče. Srećno slonče je imalo samo jedan cilj: najviše je želelo da se okonča čežnja ljudi i da počne njihova sreća. Želelo je da svako oseti pravu, duboku sreću jer je bilo potpuno sigurno da je sreća pravi smisao života.

To slonče je zaista jedno slatko malo stvorenje.

Samo zbog toga sam poževela da ga snažno zagrlim i čvrsto držim. Ali njegova surla je smetala, pa sam umesto toga nakratko oslonila glavu na njegovu i na trenutak se privila uz debelu, toplu slonovsku kožu.

Mislim da ga je to malo dirnulo.

„U pravu si”, potvrdila sam. „Svi samo želimo da budemo srećni. Mislim, ko ne želi? Idealno, da budemo zadovoljni samim sobom, svojom porodicom, poslom i životom. Najsrećniji smo kad smo srećni”, našalila sam se. „Ali nije tako lako biti srećan, mali slone. Nekako se uvek nešto ispreči. Veruj mi, znam to dobro.”

„Da, ali ne mora tako da bude. Možete da budete srećni. Svako od vas, do jednog”, odgovorilo je srećno slonče. „Sreća je izbor, stav prema životu koji birate. To je verovatno najbolja odluka koju možete da donesete i najlepši način da živite svoj život. Svako od vas to zaslužuje.”

„Slažem se. Zaslužujemo. Ali pitanje je kako da do toga dođemo? Kako da budemo srećni? A drugo veliko pitanje glasi: kad pronađemo sreću, kako da je zadržimo? Živimo u malim naletima sreće – sa svim onim što nas usrećuje. Ali kako da nastavimo da budemo dugoročno srećni?”

Razmišljala sam o tome nakratko i onda, donekle nesigurno, pitala: „Stvarno misliš da postoji put do sreće?”

„Da, naravno da postoji put. Skreneš desno, onda levo, onda ideš pravo i na kružnom toku skreneš u drugu ulicu.” Mali slon se široko osmehivao dok je u vazduhu surlom iscrtao uputstva.

„Samo se šalim”, nasmejao se, „ali zaista je skoro toliko prosto. Sreća je veoma blizu – nadohvat ruke. Put do sreće vodi kroz vas same. Nikuda ne morate da idete niti da tražite.

SLONČE KOJE DONOSI SREĆU

Niko od vas ne mora. Ona je već tu." Zastao je. „Ali uveri se sama”, dodao je i pružio mi surlom knjigu. Bila je rukom napisana: Knjižica o sreći.

Knjiga... koju je napisao slon. Ovaj dan je bio sve čudniji. Jedva sam čekala da pažljivije pogledam tu njegovu knjigu. I želela sam da nastavim razgovor s fascinantnim slončetom i da čujem šta ima da kaže.

Hoćete li da mi se pridružite?

NAJVEĆI OD SVIH LUKSUZA

Seli smo na obližnju klupu, na prelepo mesto ispod stare topole, uz ivicu vode. Tačnije, ja sam sela. Srećno slonče je stajalo pored mene, pa smo bili u ravni očiju.

„Otkad to slonovi umeju da pišu?“, pitala sam ga.

„To je tajna“, odgovorilo je slonče namigujući.

Zavirila sam nakratko i odmah mi je bilo jasno da će ta knjiga biti pravo blago. Već na samom početku, na sedmoj strani, napisao je: *Pravi luksuz ne znači više, dalje, brže. Pravi luksuz znači dublje i ispunjenije.*

„Zanimljivo. Šta si time hteo da kažeš?“, pitala sam. „Šta tačno znači ‘dublje i ispunjenije’? Jer, ipak moraš dobro da platiš da bi luksuz postao stvarnost.“

Odgovorio je pitanjem: „Šta za tebe znači luksuz?“

Nisam morala ni da zastanem da razmislim: „Fantastičan stan, da mogu da putujem gde god želim, da zarađujem mnogo novca, da mogu da priuštim sebi skuplje stvari...“

Zar nije to? Svako ima svoju predstavu o tome šta je luksuz. Za neke je to dizajnerska torba, za neke skupi sat, za druge jahta ili preuređenje kuhinje, ili nešto slično. To je luksuz.

A onda me je slonče pogledalo i reklo: „Tražio sam luksuz po celom svetu. Bio sam u Parizu na Šanzelizeu, u Njujorku na Petoj aveniji, na Rodeo drajvu u Los Anđelesu, u Moskvi, u Hongkongu... I znaš šta? Nisam našao luksuz. Nigde nije bilo pravog luksuza. Video sam skupe automobile, telefone sa dijamantima, cipele sa crvenim đonom, šta god hoćeš. Ali znaš šta? Tamo nisam našao ništa što je zaista vredno. Ama baš ništa. I onda sam nešto shvatio: pravi luksuz ne može da se kupi! Niko ne može da kupi pravi luksuz.“

Zatim je zastao i upitno me pogledao. „Jesi li ikada videla ljude kako izlaze iz skupih radnji?“

„Jesam. I moram da priznam da bih volela da mogu da uđem tamo i izađem s torbom punom skupocenosti. Da se ne lažemo, ko ne bi?“, uzvratila sam pitanjem.

Nisam bila sigurna može li slonče da razume, ali naravno da vi razumete, jelda? Kupovina na Šanzelizeu ili na Petoj aveniji... možeš da kupuješ koliko god želiš. Samo zamislite. Bilo bi tako zabavno...

„Ništa tu ne propuštaš, ne brini“, osmehnulo se slonče. „Video sam ljude koji izlaze iz tih prodavnica. U pravu si, isprva zaista deluju donekle srećno. Ali to nije prava sreća. To je zapravo osećaj: ‘Vidite me! Mogu ovo da priuštim!’ A znaš li zašto to nije prava sreća? Zato što taj osećaj ushićenja brzo nestane. To je samo kratka, prolazna sreća – kao blesak. Puf, i već je nema. Ego je srećan na trenutak. Ali to ne znači da je i duša srećna. Istina je da možeš da kupiš skupe stvari, ali ne možeš da kupiš pravi luksuz. Niko na celom svetu ne može da kupi pravi luksuz.”

Slonče mi je pokazalo stranu iz svoje knjige o sreći, za koju je priznalo da je uvek nosi sa sobom. Tu je pisalo: *Najveći luksuz je sreća. Sreća sa svojom porodicom, zadovoljstvo svojim poslom i samim sobom. Pravi luksuz uvek dolazi iz srca. Samo odatle. Svuda na svetu.*

Da, to zaista lepo zvuči. Pravi luksuz dolazi iz srca. Divno, zar ne? Kad sam to pročitala, odmah me je preplavio topao i nekako spokojan osećaj.

Osećate li ga i vi?

„Znaš li za ovo istraživanje o sreći?“, pitalo je srećno slonče. „Pitali su ljude na kraju njihovog života da li bi – kad se osvrnu unazad – nešto uradili drugačije. I znaš šta? Niko od njih nije rekao: ‘Voleo bih da sam više radio.’ ili ‘Voleo bih da sam kupio više stvari.’ Većina je rekla: ‘Trebalo je da provodim više vremena s ljudima koje volim.’ A neki su rekli: ‘I trebalo je da odvajam više vremena za sebe.’”

„Pa to je sjajno. Veoma zanimljivo istraživanje o sreći.”

Morala sam da zastanem i da pustim da mi se to slegne. Dakle, na to je srećni slon mislio kad je rekao „dublje i ispunjenije”.

Naravno, odmah sam se zapitala: Kako u stvari izgleda moj život? Kad se osvrnem iza sebe, šta sam mogla bolje da uradim? Zanimljivo je.

Postavite i vi sebi to pitanje. Ako bi sad bio kraj vašeg života i ako biste pogledali unazad, šta biste drugačije uradili? Pada li vam nešto na pamet?

Mislim da je to odlična ideja srećnog slona: da razmišljamo o svom životu kao da smo na njegovom kraju. Takva promena tačke gledišta može mnogo da nam otkrije.

Počela sam da razmišljam o svemu što bih mogla da radim bolje – a ima tu nekoliko stvari – kad me je srećno slonče nežno dodirnilo surlom po ramenu da me vrati u sadašnjost.

„Zaista, prilično je jednostavno”, reklo je slonče. „Materijalne želje su stvar prošlosti. Biti je novo imati. Sreća. Tvoja duša treba da bude srećna, a ne tvoj ego.”

Jeste, prilično je jednostavno, pomislila sam. Barem bi tako trebalo da bude. Pokušala sam da shvatim koji deo mene je moj ego, a koji moja duša. Nije lako razdvojiti ta dva – zamrsila su se tokom mog života. Tako sam se barem osećala. A za koji deo sebe zapravo živim, pitala sam se, za svoj ego ili za dušu?

Sedeli smo tako zajedno veoma dugo i gledali u reku. Posmatrali smo lepotu odsjaja i igre vode na suncu. Bio je to divan trenutak. Trenutak prave sreće. I bio je to početak divnog, dubokog prijateljstva – mog prijateljstva s malim srećnim slonom. Bio je to početak mog putovanja da pronađem smisao života.

Slončetov savet za sreću

Trenuci sreće su najveće bogatstvo koje neko može da ima.

Materijalne želje su stvar prošlosti. Biti je novo imati.

Sreća.

NIJE SVE ONAKO KAKO NA PRVI POGLED IZGLEDA

Dok sam razmišljala o tome šta zapravo upravlja mojim životom, ego ili duša, srećno slonče je već prešlo na sledeću temu.

„Znaš li šta može lako da se desi svakome, u kojoj god zemlji da živi i ko god da je?“, pitalo me je dok smo se vraćali i prolazili pored grupe međunarodnih studenata na razmeni, zauzetih pravljenjem selfija – što ga je verovatno i navelo na ovo pitanje.

Odmahnula sam glavom: „Šta?“

„Da ljudi i nesvesno postanu previše obuzeti ovozemaljskim sitnicama, smetnjama i tehnološkim dostignućima. Istina je da uopšte nije važno jesi li odgledala najnovije TV serije ili filmske hitove, pratiš li najnovije trendove u ishrani, sportu ili bilo koje druge trendove. Ništa od toga zapravo nije važno. Nisi za to rođena. Predodređena si za nešto mnogo veće od toga. Zašto bi želela da tako troiš svoje vreme?“, čudio se mali slon. „Mogu li da ti kažem nešto? Istu pojavu primetio sam svuda po svetu: svuda neka užurbanost, jurnjava, ali nešto se krilo iza toga. Iza sve te gužve i žurbe nalazila se duboka čežnja.“

„Da, verovatno si u pravu.“ To je imalo smisla. „Ali zašto je tako, mali slone? Iako smo po ceo dan zauzeti, često i nesvesno tragamo za srećom. Zbog čega?“

„Vrlo je jednostavno. Zato što je prava sreća ispod površine. Svi je tražite na pogrešnom mestu. To jasno vidim spolja. Istina je da svi tragate. Svi u sebi nosite istu čežnju. Ali da budem precizniji: sreća ne može da se traži. Sreća može samo da se nađe!“

Zastali smo nakratko jer je srećni slon hteo da mi pokaže odlomak iz svoje knjige o sreći. Primetio je i zapisao ovo: *Moguća prepreka sreći – ljudi traže na pogrešnom mestu. Previše pažnje posvećuju spoljašnjem svetu.*

Osetila sam se pomalo prozvano. Odnosi li se to konkretno na mene? Malo sam analizirala sebe: juče sam počela povremeni post jer svi to sada rade, i počela sam da gledam novu seriju – četiri sezone po osam epizoda. Izuzetno je uzbuđljiva i radovala sam se sledećoj epizodi... pa onoj posle nje i... Ponekad jednostavno ne mogu da stanem. Znae kako to ide, zar ne? Još samo jedna epizoda, pa ću spavati...

Srećno slonče je nastavilo da govori. Reklo je da svako koga je upoznao u sebi nosi tu čežnju za dubokom srećom. Svako! To ga je pomalo iznenadilo, ali istina je. „U Sidneju isto kao i u Americi, u Egiptu ili u Nemačkoj. Isto je u Njujorku kao u Šangaju, u Madridu kao i ovde, gde se upravo šetamo”, reklo je. „Ali ta čežnja ima i dobru stranu! Zapravo, vrlo dobru.”

„Stvarno? Šta tu može da bude dobro?”, pitala sam.

„Čežnja je dobra kad je posmatraš kao poruku. Poruku svoje duše. U suštini, ta čežnja – tvoja čežnja – jeste poziv. Poziv da je pratiš. Jer tamo kuda te ona vodi, čeka te tvoja sreća. Tvoja čežnja kaže: ‘Pođi ovamo, hajde za mnom.’” Dok je to objašnjavalo, slonče je pokazivalo surlom.

Dakle, moja unutrašnja čežnja je poziv. Poziv da je pratim. Hm. A slonče mi to govori između topola i pataka. Onda me je pitalo: „Kakvu čežnju ti nosiš u sebi? Koju čežnju bi trebalo da pratiš?”

Reklo je to onako uzgred, kao da pita: „Kakvo će vreme biti sutra?”

Sve mi je to bilo previše.

Htela sam da odem kući i razmislim o svojoj čežnji, svome i svojoj duši. Ali najpre sam sledila svoju čežnju za čašom aperol šprica u miru i tišini, na svojoj krovnoj terasici. Ipak je srećno slonče reklo da treba da sledimo svoje čežnje...

Mali slon mi je dao mnogo materijala za razmišljanje! Rado bih vas pozvala da svratite, pa da o svemu tome razgovaramo. O vašoj čežnji, o tome u šta verujete, šta biste uradili drugačije kad pogledate unazad, gde se završava ego, a počinje duša, i jesu li se ta dva možda nekako pomešala u vama... Imali bismo mnogo tema za razgovor.

Slončetov savet za sreću

Za čime čezneš?

Sledi tu čežnju bez izuzetka.

I odvešće te tamo gde treba da budeš.

SAMO NE RADI NIŠTA

Još dugo sam ostala da sedim na terasi gledajući u zvezdano noćno nebo. Zapravo, predugo jer sam se sutradan uspavala. Mrzim kad se uspavam zato što posle uvek moram da žurim, a mnogo više volim da dan započnem mirno. Šolja čaja i tost sa sirom ili džemom, pa onda obično još jedan, a možda i još jedan.

Ali nema veze, danas sam morala da požurim. Međutim, nije mi to mnogo smetalo. Imala sam zakazan sastanak. Sa svojim novim prijateljem, u jedanaest, u maloj poslastičarnici na kraju ulice. Srce mi je uzbuđeno treperilo. Skoro kao da sam zaljubljena. A na neki način sam i bila – zaljubila sam se u ovog srećnog malog slona. Da, stvarno.

Već me je čekao. Videla sam ga izdaleka, kako stoji u hladu ispod drveta. Bio je okružen nasmejanom decom s kojom se očigledno lepo družio. Činilo se da je baš odlično raspoložen. To slonče je bilo pravi filantrop – zračio je time, prosto si mogao da osetiš. Svi su to primećivali. Verovatno je zato bio tako dobar posmatrač i umeo da povezuje stvari.

Srećno slonče je posmatralo, i posmatralo, i posmatralo. Obožavalo je da posmatra ljude, uostalom, to mu je bila specijalnost. I uvek je bio iznova zadivljen ljudima. Mada, potpuno ga razumem. I mene često ljudi zapanje. Sigurno i vi to ponekad doživite? Kako li se tek jedan slon oseća posmatrajući našu vrstu?

Naručila sam ledenu kafu i seli smo na zidić. Dobro, ja sam sela. Pijuckala sam svoju ledenu kafu, a slonče je posmatralo ljude kako žure tamo-amo.

Iznenada je slonče reklo: „Tako ste slatki. Vi ljudi ste mnogo slatki. Veoma ste vredni i zauzeti. Stalno radite i radite, dirljivo je to. Ali...”, i eto ga *ali*, „ali u svem svom marljivom radu i jurnjavi, zaboravljate nešto.”

„Šta zaboravljamo?”, pitala sam.

„Zaboravljate ono najvažnije! Zaboravljate da ponekad prosto ne radite ništa”, odgovorio je slon. „Sedamdeset pet posto ljudi u zapadnom svetu, a danas i u ostatku sveta, više ne može da ‘ne radi ništa’. Zaboravili su kako da prosto ništa ne rade.”

Polako sam klimala glavom. Još jedno dobro zapažanje. Često to i sami govorimo za sebe. I često imamo osećaj kao da se vrtimo ukrug poput hrčka. Čim se opustimo, počnemo da razmišljamo o svemu što i dalje treba da se uradi: o porezima, neopranom suđu, odgovaranju na imejlove, pospremanju, vežbanju... Zvuči li vam to poznato? Istog trena kad sednem da se opustim, spisak obaveza zazveči mi u glavi. Stvarno bi trebalo da uradim ovo i ono... A isto važi i za sve koje poznajem. Srećno slonče je htelo da pritisne dugme *stop*: „Stanite – samo na trenutak. Veoma je važno za vas i vaše bližnje da ne radite ništa i da se opustite, i to se odnosi na svaku osobu na ovoj planeti, ma gde živi. Dokolica i opuštanje važni su koliko i sve ostalo, ako ne i važniji ponekad! To su vaše ulaznice u svet sreće. Bez odmora, tišine i trenutaka kada ne radiš ništa, nećeš pronaći sreću.”

Srećni slon je bio udobno naslonjen na zidić na kojem sam sedela.

Da, ti mali srećni slone, pomislila sam. Možda si u pravu. Ali pokušaj ti da živiš naš život. Beskrajne obaveze i spiskovi zadataka. Volela bih da imam tvoju smirenost – čak i delić bio bi od pomoći. Baš tada, u tom trenutku, setila sam se da je trebalo da potvrdim svoj termin kod gospođe Sondhoven. E super. Pa dobro, mogu to sada da uradim – i tako je moj spisak obaveza ponovo počeo da se vrti ukrug.

Dešava li se to i vama? Ide vam na živce, jelda?

Ovaj mali slon je zapanjujuće opušten, pomislila sam donekle mrzovoljno. Ali onda sam načuljila uši kad je rekao: „Rešenja i pravi put javljaju ti se samo kada si opuštena. Kada te ništa ne ometa, postaješ prijemčiva za beskrajne mogućnosti i shvataš šta je zaista važno. To je moguće tek kada na trenutak prestaneš da juriš. Tada možeš da čuješ ‘šaputanja univerzuma’, kako se to zove. Tada će ti rešenja svih problema doći sama od sebe, imaćeš nalete inspiracije i nove ideje.”

Srećno slonče je prelistalo svoju knjigu o sreći. U njoj je pisalo nešto o tome kako treba da ne radiš ništa. Da, evo ga. Lao Ce je to već shvatio kad je napisao: „Kad ne radiš ništa, ništa ne ostaje neurađeno.” U knjizi o sreći pisalo je još nešto. *Treba da podsetiš ljude: moguća prepreka sreći je to što su ljudi stalno aktivni i ne daju sebi dovoljno vremena da ne rade ništa.*

Veoma, veoma mudro! Pravi je mali guru, pomislila sam, zamišljajući slonče kako sedi u lotos pozi...

Izenada je srećni slon delovao zamišljeno, pa sam ga pitala gde su mu odlutale misli. Rekao mi je da se prisetio vremena kad je sa drugarima iz škole odlazio na pojilo i kako su se tamo valjali i prskali vodom. Tada je to bila odlična „stanica za punjenje”. Posle tog brčkanja bili su spremni za učenje i osveženi za ostatak školskog dana. Slonče je obožavalo ta vremena.

Da, zaista je istina, deca instinktivno znaju kada im je potrebna kreativna pauza. Šteta je što s godinama izgubimo to urođeno znanje. I onda naiđe jedan slon i podseti nas na to.

„Vidiš li onaj električni auto tamo?“, prekinuo me je u razmišljanju. „Zašto može da se vozi unaokolo?”

„Zato što je to auto i zato što je napravljen da se vozi”, rekla sam sležući ramenima.

„Naravno, zato je napravljen. Ali može da se vozi samo zato što je prethodno napunjen strujom”, objasnio je slon. „A kada to primeniš na ljude, uključujući i sebe, to znači: rođena si da živiš. Ali možeš zaista da živiš samo ako si ‘napunjena’. A trenuci kada ne radiš ništa su tvoja stanica za punjenje. Zapravo, oni su i više od toga. Ukoliko češće ne radiš ništa – to je izvor tvoje životne energije. Prestani da trčiš. Kuda ideš? Ne moraš da juriš, tamo nema ničega.”

Ponavljao je iznova i iznova: „TAMO NEMA NIČEGA. Ništa tamo nećeš naći. Sreća je ovde i sada.” Srećno slonče je to govorilo svima s kojima je razgovaralo.

Shvatila sam da već i sama ta pomisao terapijski deluje: *prestani da trčiš*. Ne moramo da trčimo. Tamo nema ničega.

Kad sam to čula, odmah mi je laknulo – kao da mi je teret skinut s ramena. Osećate li i vi isto? Osećate li se kao da vam je odmah teret skinut s ramena?

SLONČE KOJE DONOSI SREĆU

U tom trenutku shvatite koliko smo svi mi danas napeti, čak i pod stresom. I pod kakvim smo pritiskom. Suludo je.

Dobro, dragi moj srećni slone, probaćemo. Prestaćemo da trčimo. Zvuči očigledno. Hvala ti na tome, dragi srećni slone. Hvala ti što si pritisnuo dugme *stop*.

Odmah ćemo nešto da pokušamo. Jeste li za? Hajde da se dogovorimo: da češće ne radimo ništa – i to bez griže savesti! Od sada, kad ne radimo ništa, to je naše vreme za punjenje baterija. Barem smo isto toliko važni koliko i naši mobilni telefoni, koje stalno punimo. Od sada, nerađenje ničega je bar isto toliko važno kao i sve ostalo.

Dogovoreno?

Slončetov savet za sreću

Napravi pauzu. Petnaest minuta svakog dana samo za sebe – bez knjiga, tableta ili telefona.

Samo ti – i onda oslušni svoj unutrašnji glas.